

Categoria C accèssit

DE QUI ERA A QUI SÓC, DE QUI SÓC A QUI SERÉ

Estimada jo del futur,

T'escric des del meu present, el teu passat. Atura per uns instants tot el que estiguis fent i escolta'm.

Ara mateix tinc una imatge molt vaga de com ets, on estàs i amb qui estàs. Tampoc sé si et segueixen fent riure les mateixes coses, si són les mateixes persones les que et fan riure i si encara hi són aquells amb qui també podies plorar. Potser hauràs canviat de gustos, potser ja no esmorzes el mateix, ara t'agrada la olor de l'asfalt moll i els gustos musicals són tan radicalment diferents que has hagut de guardar tots els cd's dins d'una caixa.

També m'intriga saber, més que si has canviat de casa, de poble o de país, si has canviat de somnis. Si ho has fet, recorda per què. Vull que et preguntis si vas lluitar prou pels que vas deixar enrere, si vas perdre la il·lusió per falta d'interès o per falta de perseverança, si els vas abandonar tu o si te'ls van fer abandonar. Recorda que volies viatjar molt lluny, tan lluny com l'enyorança pels de casa et permetés; que volies estudiar per saber, per crear, per millorar i que volies ajudar a construir un món més just.

Que me'n dius de les promeses? Les has complert? Afirma'm que hi has sigut sempre que vas prometre ser-hi, que no has fallat mai a aquells a qui no podies fallar, que no has deixat de ser tu quan ho havies de ser més que mai, que no has baixat mai el cap però que has sabut demanar perdó. Vas prometre que res ni ningú et faria canviar, espero que aquesta hagi estat l'única promesa que has trencat, espero que hakis canviat per millorar ja que aquest era l'objectiu, recordes?

Tinc l'esperança, i vull tenir la certesa, que el somriure ha estat, més que una arma, una forma de veure la vida. Algú molt especial et va dir una vegada que la vida vista des d'un somriure sempre era més vida. Enyora'l, ja fa temps que no hi és, però espero que tan les seves frases colpidores després del cafè del

diumenge com la seva manera de fer-te obrir els ulls, hagin perdurat en tu i qui sap, en els que ara depenen de tu.

Suposo que no t'has llegit tots els llibres que volies llegir, ni has mirat totes les pel·lícules que tenies previst mirar, tampoc hauràs visitat tots els museus ni hauràs mirat prou cops les estrelles. Però, amiga meva, tens temps, encara tens molt de temps.

No oblidis que has d'estar orgullosa de tot el que has aconseguit però no deixis de recordar que encara et queda molt per fer. Posa't noves metes i recupera'n de velles, fes noves amistats i recupera'n de velles, perd el temps però no deixis que se t'escapi de les mans i mai deixis de viure segons les nostres conviccions, les meves i les teves, les que tenies i les que tens.

Firmat:

La part de tu que no has de deixar morir mai

Clàudia Fogueras